

— Μὴ πιστεύετε εἰς ἐκεῖνον, ὅστις λέγει ὅτι δὲν φοβεῖται τὰς σφαῖρας καὶ τὰς βόμβας. Ἀλλ' ἐπίσης μὴ πιστεύετε καὶ εἰς τὴν ἀνανδρίαν. Δὲν δύναται τις νὰ φοβῆται ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης, ἐν μέσῳ τῶν συντρόφων του, τὴν χεῖρα ἔχων ἐπὶ τοῦ ὅπλου καὶ ἀναπνέων τὴν ὁσμὴν τῆς πυρίτιδος.

Φεῦ! ἐν τῷ κολοφῶνι τοῦ Θράμβου του, ὁ μεγαλοπρεπὴς Τσερτοκόνσκη; εἰ δὲ πίπτειντα ἐκ τῶν νεφῶν, ἦτοι ἐκ τῆς Πετροπούλεως, τὸν νέον σκαιοφόρον, καὶ ἡ κατκτητικὴ φαιδρότης του μετεβλήθη εἰς δυστροφίαν συνωμότητος.

Τὴν ἐπιπέραν ἐκείνην-εἰ, ἐν αὐτῇ τῇ τραπέζῃ τοῦ τείους, βατανίζόμενος ὑπὸ τῆς ιδέας τῆς δυστυχίας του, δὲν εὗρισκεν ἐν τῷ πνεύματί του οὐδεμίαν τῶν ὁραίων ἐκείνων κενολογιῶν, αἵτινες σπινθηροβολοῦσιν ἐν τῇ συναναστροφῇ, ὡς τὰ ξύλα ἐν τῇ ἐστίᾳ κατὰ τὸ φθινόπορον.

Ἐν τῇ λύτῃ αὐτοῦ, ἐπαύτατο ἐπὶ τέλους παρατηρῶν τὸν σκαιοφόρον καὶ τὴν πριγγίπησησάν, καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν συνταγματάρχην ἤρξατο διεγούμενος γεγωνυῖα τῇ φωνῇ, λαμβάνων πάντοτε ἀφορμὴν ἐκ τοῦ γιαταγάνιου, πῶς ἐν Κρασνὴ ἠγόρασε κυρτὸν ἐγχειρίδιον, ὅπερ εἶχε φέρει ἐκ Καίρου γάλλος στρατηγός. Εἶτα εἰσῆλθεν εἰς τὰς μεγαλητέρας λεπτομερείας, ὅπως ἐξηγήσῃ εἰς τοὺς προσηνεῖς ἀκροατάς του πῶς οἱ Μαμελούκοι καὶ οἱ Κερκασοὶ βυθίζουσι τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὸ ἔδαφος τὸ πυροδόχον στηρίζοντες ἐπὶ τῆς λαβῆς, πυροβολοῦσι μετὰ καταπληκτικῆς ἀκριβείας. Ἀλλ' οἱ λόγοι του ἐφαίνοντο πράγματι πίπτοντες εἰς τὸ κενόν, ἰντὶ νὰ προσβάλωσι τὸν σκοπόν, ὡς αἱ σφαῖραι τῶν Μαμελούκων.

Ἡ πριγγίπησησά οὐδόλως ἐσκεπτετο περὶ τοῦ γιαταγάνιου. Ὁ Ἀλέξανδρος ἀπεδίωκε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς αὐτὴν τὸ ἀνωφελές τοῦ τείους ἐν τῇ ἐξοχῇ. Ζήτημα ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων!

— Γελᾶτε ὅσον θελετε, ἔλεγε ζωκρῶς ὁ νέος. Ἐγὼ ἐπιμένω ὑποστηρίζων ὅτι τὸ τέιον εἶναι ἀσήμαντος εὐχαρίστησις τὸ θέρος παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ. Τὸ τέιον εἶναι καλὸν εἰς τὰς πόλεις τὸν χειμῶνα. Πρῶτον, οὐδὲν εἶναι τόσο μισητόν, ὡς τὸ τέιον ὑπὸ τὸν αἴθριον οὐρανόν. Τὸ φῶς τῶν κηρίων παρέχει αὐτῷ θαυμασίον θέλητρον. Μόνον μετὰ παράστασιν τινα τοῦ Ἱταλικοῦ θεάτρου, περὶ τὴν ἐνδεκάτην τῆς νυκτός, ὅταν οἱ θεατρικοὶ δάκτυλοί σας θίγουν τὰ κόκκαλα κλειδοκυμβάλου τοῦ Ἑράρτ καὶ ἡ χιών πίπτει ἀφθονος ἐξω, τότε μόνον ἡδυνάμην νὰ αἰσθανθῶ τὸ ἀκταμάχητον θέλητρον τοῦ τείους.

— Τῇ ἀληθείᾳ, παρετήρησεν ἡ πο-

νηρὰ πριγγίπησησά, ἡ ἀπολογία αὐτῇ τοῦ χειμερινοῦ τείους ἤρξατο νὰ στιχομυθῇ εἰς Ἀλεξανδρινούς γαλλικοὺς στίχους!

Εἶτα ἤρξατο ἐπαινοῦσα ὑπερβολικῶς τὸ ὑπὸ τὸν αἴθριον οὐρανὸν τέιον, παραπονουμένη διὰ τὰς ἐσπερίδας αἵτινες ἀρχίζουσιν ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἔχει τις τόσκη ὁρεξὶν νὰ κοιμηθῇ. Ἐπὶ τέλους κατέκρινε πάσας τὰς συνηθείας τῆς πρωτευούσης καὶ ὠμίλησε λίαν ἐνθουσιωδῶς διὰ τὰς ἀφελεῖς ἐνοχλήσεις τῆς ἐξοχῆς.

Ὁ συνταγματάρχης Γουροσλῶφ ἐνόμισεν ὅτι ἦτο κατὰλληλος ἡ στιγμὴ, ὅπως ἐπέμειν εἰς τὴν συνομιλίαν ὑπὲρ τῆς Βεράτσικας.

— Βεβαίως, ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ, τὸ τέιον ἐν ὑπαίθρῳ εἶναι προτιμητέον τοῦ ἐν τῇ αἰθούρᾳ τείους. Οὐδὲν ὅμως ἐκέρδησε διὰ τῆς πολυηρᾶς αὐτοῦ ἐπιβεβαιώσεως. Ἐνῷ ἡ ἀργυρότης φωνῇ τῆς πριγγίπησησας ἀνεκίνησε τὰς ἀναμνήσεις τοῦ λυκαυγοῦς, τῶν μεμονωμένων Περιπάτων, τῆς ἀγροτικῆς ζωῆς, οἱ ὀρθαλμοὶ τῆς ἐμειδίαν πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν τῆς φρουρᾶς, ἐν δὲ τῇ διανοίᾳ τῆς συνεστρέφοντο οἱ καλλωπισμοί, οἱ ἀδάμαντες, ὁ στρόβιλος, ἡ ὀρχήστρα τῶν χωρῶν καὶ τὰ θεατρικὰ θεάματα. Ἰδοὺ ὅτι δὲν ἡδυνήθη νὰ μαντεύσῃ ὁ συνταγματάρχης.

Ἰσταίῳ δὲ πάντοτε ὀρθιος, ἀκίνητος ὡς φρουρός, τὸ κατηραμένον γιαταγάνιον κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα, ἀγνοῶν τίνι τρόπῳ ν' ἀπαλλαγῇ αὐτοῦ, καὶ ἀναγκαζόμενος νὰ προσποιῆται ὅτι τὸ παρατηρεῖ. Εἶτα ἐξαντλήσας ἅπαντα τὰ μέσα, ὅπως ἐπιδείξῃ ἀμεριμνησίαν, ἐστήριξε τὰς δύο ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἔκαμπε τὸ ἀριστερὸν γόνυ, καὶ ἐθώπευε τὸ γένειόν του.

Ἡ ἑλλειψὶς αὐτῇ τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς ἀντεσταθμίζετο διὰ τῶν ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτοῦ σταυρῶν κατ' ἐπὶ πρᾶσῶν, τῶν ἐπισήμων τούτων συμβόλων τῶν ἐν Ῥωσίᾳ εὐγενῶν καρδιῶν. Ἀλλὰ, φεῦ! οὔτε τὸ ὑπὸ τῆς πυρίτιδος κεκαυμένον πρόσωπόν του, οὔτε τὸ στήθος, οὔτινος ἕκαστος σταυρὸς ἐκάλυπτε καὶ ἐν τραῦμα, οὔτε ὁ ὠραῖος βαθμὸς τοῦ συνταγματάρχου ἤρξατο διὰ τὴν πριγγίπησησάν, ὅσον ἡ εὐήχος φωνὴ τοῦ σκαιοφόρου.

Αἰσθῆς ὁ Γουροσλῶφ ἐπλησίασε τὸν νέον ἀξιωματικόν.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, εἶπεν αὐτῷ, κατέχω πολὺ τιμὸν περίπτον, κληρονομίαν τῶν προγόνων μου Στρελιτζῶν.

— Γιαταγάνιον; ἠρώτησεν ὁ Ἀλέξανδρος.

— Ὅχι· τουρκικὸν τσιμβούκιον, ἀπάντησε ψυχρῶς ὁ συνταγματάρχης.

Ἡ πριγγίπησησά ἐμειδίασεν, καὶ ἄ-

πασα ἡ συναναστροφὴ ἐνόμισεν ὅτι ἔχει καθήκον νὰ καγχάσῃ.

— Ὁμολογήσατε, συνταγματάρχᾳ, ἐπανελάθεν ὁ υἱὸς τῆς Ναθαλίας, ὅτι καίτοι ἀπλοῦς σκαιοφόρος ἔχω τὸ καλλίτερον μέρος τῆς κληρονομίας. Τὸ γιαταγάνιον μου, χρονολογούμενον ἀπὸ τοῦ 1750, εἶναι προφανῶς ἀνώτερον τοῦ τουρκικοῦ τσιμπουκίου σου. Ποῖαν δὲ ἐνδοξὸν ἀνάμνησιν δύναται νὰ ἔχη τὸ τσιμβούκιον τοῦτο;

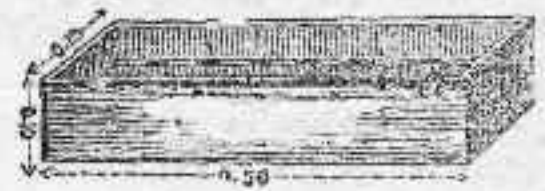
(Συνέχεια εἰς τὸ προεχθές.)

ΠΕΡΙ ΙΧΘΥΟΤΡΟΦΙΑΣ

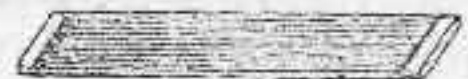
Πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς Ἐμφυχίας τῆς Ἐθικῆς Βιομηχανίας Σεβαστὴν Ἐπιτροπὴν.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐπιτυγχάνεται ἡ γονιμοποίησις τῶν ελευθέρων ὠν. Νῦν δὲ ἐξετίσωμεν τίνι τρόπῳ δυνάμεθα νὰ ἐπωδάσωμεν καὶ νὰ ἐκκολάψωμεν ταῦτα.

Ἐντὸς πηλίνου σκαφιδίου, ἐσωθεν γανωμένου καὶ φέραντος εἰς ὕψος μ. 0.04 ἀνω τοῦ πυθμένος σειρὰν πηλίνων στριγμάτων, ἔχοντος δὲ μήκος μ. 0.50, πλάτος 0.15 καὶ ὕψος 0.10 (Χημ. Β'), θέτομεν ἐσχάραν (Σχημ. Γ') συγκειμένην ἐξ ὑελίνων ράβδων, ὀλίγον ἀπ' ἄλ-

Σχημ. Β'.

Σχημ. Γ'.

λήλων ἀπεχουσῶν, τὰ ἅκρα τῶν ὁποίων εἶναι καλῶς προσηρμοσμένα ἐντὸς δύο τεμαχίων ξύλων. Ἐπὶ τῆς ἐσχάρας ταύτης θέτομεν μετὰ προσοχῆς τὰ πρὸς ἐκκόλαψιν ὡς, καὶ ἀπλοῦμεν αὐτὰ οὕτως ὥστε νὰ θίγωσιν, εἰ δυνατόν, ἀλλήλα (τὸ σκαφίδιον χωρεῖ περὶ τὰ 1,000—1,500 ὡς)· μετὰ τοῦτο δὲ πληροῦμεν μετὰ προσοχῆς καὶ βαθμικῶν τὸ σκαφίδιον δι' ὕδατος, λαμβανομένου ὅθεν οἱ γονεῖς τῶν γονιμοποιηθέντων ὠν, ἵνα ἡ θερμοκρασία αὐτῶν ἦ κατάλληλος. Τὸ σκαφίδιον τοποθετεῖται εἰς μέρος μὴ προσβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ἵνα μὴ διευκολύνηται ἡ ἀνάπτυξις τῶν διατόμων, τῶν ἐπικυνδυνωδεστέρων ἐχθρῶν τῶν ὠν· ἀνωθεν δ' αὐτοῦ τίθεται πίθος (ἢ ἕτερον ἀγγεῖον) πλήρες ὕδατος.

! Τὸ διάγραμμα ταῦτα ὁ Κοίτης ἐπιτυχῶς ὀνόμασε τὸ ὠίδιον τῶν ἰχθυοτρόφων.